

Adéu al Parra

Dilluns va tancar l'històric Bar Parramon, a Manlleu, obert des de 1947; el propietari, Jaume Parramon, s'ha jubilat

Manlleu

Miquel Erra

Havia de ser el dolç pròleg de benvinguda a una merescuda jubilació, però es va acabar convertint en el trist epíleg per la *defunció* d'un dels bars més emblemàtics de Manlleu, i de tot Osona. El Parramon, el *Parra*, obert a la plaça Fra Bernadí l'any 1947, tancava dilluns les portes deixant un autèntic buit en l'imaginari col·lectiu de molts manlleuencs.

"Això ahir semblava un tanatori", reconeixia dilluns a la tarda un emocionat Jaume Parramon, després de viure els dos últims dies amb un nus a la gola. "Per què tanques? Això era la nostra vida", li recriminaven els clients de sempre, alguns amb llàgrimes als ulls. De fet, ell ja s'ho temia, tot plegat. Massa emocions, massa records, massa vivències; "i amb l'edat, et tornes un sentimental". Per això, tot i que feia setmanes que havia decidit el dia de tancament, la seva intenció –"per no haver de viure tot això"– era no dir-ne res; i el mateix dilluns a la tarda penjar un rètol a la porta, i "acomiar-me amb una carta a EL 9 NOU". Durant el cap de setmana, però, la notícia va començar a córrer per Manlleu, i les últimes 48 hores van ser un no parar de clients i amics que el van voler saludar, entre incrèduls i cor trencats.

"Hauria d'estar alegre, però ja ho veus, ho estic passant malament. Només espero que siguin les 5, abaixar la persiana i anar uns dies a la platja per desconnectar", se sincerava Parramon una hora i mitja abans de tancar. I és que la història del Parra no s'entendria sense la figura

Un cafè de comiat

Vic El mateix dilluns a la tarda, a través de les xarxes socials, alguns clients i amics es van citar a fer l'últim cafè al Parra. S'hi van aplegar cares conegudes de la societat man-

lleuena com Valentí Baulenas, Xavier Boada, Jaume Collell, Joan Roura o Kini Muntada (a la foto, en segon terme). A la imatge, Parramon amb tres clients històrics: Camps, Domènech i Trabal, dilluns a la tarda.

ALBERT LLIMÓS

UNA FOTO PER AL RECORD

EN FAMÍLIA. Les tres generacions de la família que han passat per l'establiment. D'esquerra a dreta, Roger Parramon, Imma Bori, Domènech Parramon, Dolors Carné i Jaume Parramon, en una foto de l'abril de l'any 2000. L'avi, en *Mingo*, complirà la setmana que ve 103 anys.

ORIOL MOJAS

de Jaume Parramon. Quan els seus pares van obrir l'establiment, el 1947, ell tenia 7 anys, i amb "13 o 14" ja hi va començar a treballar. Han estat prop de 60 anys darrere la barra –a partir de 1971, quan els seus pares es van jubilar, assumint les regnes del negoci–. Tota una vida al Parra que li han permès, també, ser testimoni privilegiat dels canvis polítics i socials que ha viscut Manlleu i comarca. Potser per tot això, a Jaume Parramon li sap greu que hagi coincidit la seva jubilació –se'n va amb 70 anys complerts– amb uns moments de crisi i d'incertesa, també visibles a Manlleu i a la mateixa plaça Fra Bernadí.

De moment la família, que ocupava el local en règim de lloguer, deixarà intacte el bar a l'espera d'un hipotètic traspàs. Si en tres o quatre mesos no es concreta –"anys enrere hi hauria hagut cua, però amb els temps que corren..."– es desmantellarà definitivament l'històric mobiliari. Hauran de buscar espai, entre altres, per a les més de 1.200 gerres de cervesa que exposaven a les seves lleixes, convertides en un dels segells d'identitat del local.

Els orígens del Parra, però, no són a Manlleu, sinó a Roda de Ter, on Maria Cirera i Jaume Parramon Viñas regentaven una fonda-bar des de 1914 (la fonda és anterior) al cèntric carrer Bach. Va ser un fill del matrimoni, en Domènech, i la seva dona, Dolors Carné, els qui el 1947 es van animar a comprar l'antic Bar Sport, a la plaça Fra Bernadí, convertint-lo en el Bar Parramon. Gairebé 65 anys després, el bar ja és història.

Les persianes del Parramon

Emili Jané Periodista

Manlleu és, des de dilluns, una mica menys Manlleu. Dilluns, i ho vaig sentir com un directe a la mandíbula, va tancar el Bar Parramon. En abaixar la persiana es tancava una pàgina inesborrable en la vida de molts manlleuencs.

Els que estem al caire de la cinquantena, hem *viscut* al Parramon. Allà hi vam entrar d'adolescents a mitjans dels setanta; i enmig d'olor de fregits i de fum de tabac ens hi vam fer grans.

Ara, en abaixar la persiana, hem arplegat els records i ens hem adonat com de lluny ens queda el capítol de la joventut. El Parramon és nosaltres de joves, jugant al billar i al *comecocos*; és nosal-

tres davant el televisor, deixant-hi les ungles amb les proeses d'un Barça que gairebé sempre perdia; és nosaltres adquirint consciència cívica, escoltant gent sàvia des del tamboret de la barra; és nosaltres acolorats en una tertúlia aferrissada 10 minuts abans d'anar a treballar.

Inevitablement, se'm fa un nus a l'estómac quan constato que el bar, el meu bar, ha escrit el capítol final. La plaça, òrfena, mai més no serà igual.

Santuari d'un catalanisme compromès i irreductible. Temple expiatori de tots els barcelonismes. Seu d'interminables discussions de política i futbol. El Parramon ha estat més que un bar.

El Parramon és en Jaume, amb la seva egrègia figura, elegant darrere la barra; és en Godo sortint apuradament de la cuina per fer un parell de calades; és en David, diligent, servint una canya; és la

Mercè, amb una riulla sempre a punt; i és en Roger, que un dia va canviar els calamars en salsa pel Codi Civil i l'Aranzadi.

I també és en el record, l'Arseni, i en Pere, i en Charli i en Diego; i tants altres que, com ells, van deixar l'empremta dels seus dits al revers de la safata.

Sembla estrany com es poden arribar a estimar quatre parets. A mi, només m'ha passat amb el Teatre Centre i amb el Parramon, probablement els llocs de Manlleu on, fora de casa, he passat més hores. Quatre parets que et recorden moments de goig i tristesa, amics i amors, uns que ja no hi són, d'altres que van fugir, bocins enormes d'un passat irrepètible que se'ns desa en els plecs de la persiana del bar.

Punt final. Nostàlgia a mans plenes. Adéu al Parra. Però viu, per sempre, al calaix dels meus records.